

Α4/πολιτικά

ΤΟ ΒΗΜΑ
11 Οκτωβρίου 1992

Οι κομματικοί ηγέμονες πνίγουν κάθε δημοκρατική διαδικασία Ο ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

Του ΣΠΥΡΟΥ ΛΙΝΑΡΔΑΤΟΥ

ΝΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΟΥΝ και να ενισχύσουν την προσωπική τους θέση επεδίωξαν, όπως έγινε φανερό, ο Πρωθυπουργός και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, με την ταυτόχρονη σύγκληση των κοινοβουλευτικών ομάδων των κομμάτων τους την περασμένη Δευτέρα. Με το δίλημμα «ή εγκρίνετε την οικονομική μας πολιτική ή η κυβέρνηση πέφτει», στην ουσία ο κ. Μητσοτάκης αμφισβήτησε το δικαίωμα της κοινοβουλευτικής ομάδας να χαράσσει να τροποποιεί την κυβερνητική πολιτική. Αυτό το δικαίωμα όμως ο κ. Μητσοτάκης, και όχι μόνον αυτός, το αρνείται στην πράξη και από οποιοδήποτε άλλο - θεσμοθετημένο ή μη, κυβερνητικό ή κομματικό - όργανο (υπουργικό συμβούλιο, Κεντρική Επιτροπή της ΝΔ) και το διατηρεί για τον εαυτό του και τον στενό κύκλο των συμβούλων του. Έτσι η σύγκληση της κοινοβουλευτικής ομάδας παίζει, το πολύ, περιορισμένο συμβουλευτικό ή απλώς και μόνο εκτονωτικό ρόλο. Το ίδιο και των άλλων κυβερνητικών και κομματικών οργάνων. Και τα μέλη τους μπορεί να είναι τυπικά συνυπεύθυνα για την κυβερνητική πολιτική, αλλά δεν αισθάνονται ότι μετέχουν στη χάραξη της, άρα ουσιαστικά δεσμευμένα.

Ο κ. Α. Παπανδρέου, πιο απροκάλυπτος ηγέμονας του κόμματός του, μονολόγησε στην κοινοβουλευτική ομάδα και υποσχέθηκε στα μέλη της ότι θα τους επιτρέψει να συνέλθουν και πάλι... Γιατί τότε την συγκάλεσε την περασμένη Δευτέρα; Απλώς και μόνο για να επαναλάβει τα ίδια συνθήματα που απαγγέλλει με-

νότονα τις τελευταίες εβδομάδες (βλέπε και εφημερίδες 31 Αυγούστου κλπ.): «τέρμα στον διάλογο», «καμία συναίνεση» με την κυβέρνηση, «πλήρης ρήξη» κ.τ.τ.

Είναι φανερό ότι ο πρόεδρος του ΠαΣοΚ απευθύνεται περισσότερο στο εσωτερικό του κόμματός του και απαντά μάλλον στη δική του εσωτερική αντιπολίτευση: στον κ. Γ. Γεννηματά που ζητεί συναινετικές διαδικασίες, στον κ. Κ. Σημίτη που τονίζει την ανάγκη για διάλογο «στους βασικούς θεσμούς και κοινωνικούς χώρους - κόμματα, συνδικάτα, κοινωνικές οργανώσεις, επιστήμη...» και χαρακτηρίζει παραπλανητικά και «ψευδαισθήσεις διαλόγου» τα κατά καιρούς εξαγγελλόμενα από κάποιους αρχηγούς «συμβόλαια με τον λαό» («Ελευθεροτυπία», 4 Οκτωβρίου).

ΕΙΝΑΙ πιο φανερό ότι χωρίς λειτουργία συλλογικών οργάνων, χωρίς ουσιαστικό διάλογο ανάμεσα στα κόμματα και στο εσωτερικό όλων των πολιτικών σχηματισμών, η δημοκρατία αργά αλλά σταθερά πνίγεται, καταντά νεκρός τύπος και ο αυταρχισμός φουντώνει. Χωρίς συγκερασμούς και συμβιβασμούς απόψεων, η πολιτική και κοινωνική ζωή πολώνεται, η δημιουργική συζήτηση εξαφανίζεται, ο διάλογος μαραϊνίζεται και οι συγκρούσεις και ρήξεις προετοιμάζουν έναν βαθύ διχασμό και νέες συμφορές. Τα υποστηριζόμενα από ορισμένους ότι υπάρχουν ασυμπίδαστες πολιτικές στην οικονομία και στα «μοντέλα» της κοινωνίας είναι μάλλον πια θεωρίες για υπαναπνύκτους, όπως δείχνουν και οι διαφωνίες που υπάρχουν μέσα στα ίδια τα

κόμματα. Και, όπως ορθά παρατηρεί ο καθηγητής Ν. Μουζέλης («Το Βήμα», 30 Αυγούστου): «Το πραγματικό ζήτημα δεν είναι η αντίθεση μεταξύ αγοράς και κράτους, αλλά κάποια μορφή συνάρθρωσής τους που συντελεί στην ευέλικτη κρατική παρέμβαση προς όφελος τόσο της ανάπτυξης όσο και της κοινωνικής πρόνοιας».

Οι κρανγές αδιαλλαξίας, από τη μια και την άλλη πλευρά, αποδίδουν ή να κρύβουν ότι επαναλαμβάνεται η επιχείρηση για οικοδόμηση κομματικού κράτους ή ότι λείπουν συγκεκριμένες προτάσεις και εναλλακτικές λύσεις. Εξάλλου και τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων έδειξαν ότι οι διαξιφισμοί και οι μετωπικές αντιπαραθέσεις εμποδίζουν την ουσιαστική και εποικοδομητική συζήτηση των σοβαρών προβλημάτων της χώρας. Τι περιθώριο για κοινή αντιμετώπιση από τον πολιτικό κόσμο του προβλήματος της τρομοκρατίας αφήνουν οι αλληλοκατηγορίες για «κάλυψη των τρομοκρατών» από τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης (Μητσοτάκης) ή για «κυβερνητική σκευωρία» με σκοπό τον αποπροσανατολισμό του λαού (μερίδα της αντιπολίτευσης); Ή μήπως θα πρέπει να πιστέψουμε, μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό των δηλώσεων και αναλύσεων για παραβάσεις δικονομικών διαδικασιών και στραγγαλισμό της νομιμότητας και της δημοκρατίας, ότι η τρομοκρατία δεν είναι σοβαρό πρόβλημα για την Ελλάδα, αφού... προκαλεί

λιγότερα θύματα από τα τροχαία όπως υποστηρίχθηκε με κάθε σοβαρότητα από γνωστή προσωπικότητα της επαναστατικής Αριστεράς (ΑΝΤ1, 1η Οκτωβρίου), κατά τη διάρκεια τηλεο-

πτικών διαξιφισμών με γνωστό πρώην πρόκτορα της ΚΥΠ;

Και, για να θυμηθούμε και τα εθνικά θέματα, πώς αντιμετωπίσαν πριν από μερικούς μήνες, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, την απόφαση της Λισαβόνας για τα Σκόπια; Η κυβέρνηση με θριαμβολογίες. Το ΠαΣοΚ, αντί να αναγνωρίσει την κυβερνητική επιτυχία (πριν από λίγες ημέρες η γαλλική «Φιγκαρό» που, όπως είναι γνωστό, αντιπολιτεύεται τους σοσιαλιστές και τον πρόεδρο Μιτεράν, βγήκε με πρωτοελλικό τίτλο που έλεγε ότι στο θέμα του φράγκου «η κυβέρνηση κατανίκησε την κερδοσκοπία») και ταυτόχρονα να επιστήσει την προσοχή για επαγρύπνηση και δραστηριοποίηση, να προειδοποιήσει και να προτείνει λύσεις, επιδόθηκε σε δημαγωγία για απάτη, ξεπούλημα εθνικών συμφερόντων κ.τ.τ. Δεν χρειάζεται δέβαινα να θυμίσουμε και τις ανάλογες δημαγωγικές κορόνες γύρω από τους χειρισμούς του Κυπριακού από την κάθε φορά αντιπολίτευση...

ΟΙ «ρήξεις», οι «μετωπικές συγκρούσεις» και οι στρατηγικές της εντάσεως, από όπου και αν προέρχονται, είναι ό,τι χειρότερο για τη χώρα, αυτή μάλιστα τη στιγμή που οι φλόγες του πολέμου απειλούν να κατέβουν στον Νότο της Βαλκανικής, κοντά στα ελληνικά σύνορα, και που ταυτόχρονα βρίσκεται σε εξέλιξη μια προσπάθεια για να αντιμετωπιστεί η κρίση της οικονομίας μας και να μη μείνει η Ελλάδα στην ουρά της Ευρώπης. Αν αυτό δεν θέλουν να το καταλάβουν περικοί ηγέτες, τα υπεύθυνα στελέχη και τα μέλη των κομμάτων τους ας αναλάβουν τις δικές τους ευθύνες.